Lag om ändring i lagen (1976: 1090) om alkoholutandningsprov;

SFS 1989: 393
Utkom från trycket
den 12 juni 1989

utfärdad den 1 juni 1989.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs att 2 och 3 §§ lagen (1976: 1090) om alkoholutandningsprov skall ha följande lydelse.

2 §[2] Alkoholutandningsprov får rutinmässigt tas på

1. förare av motordrivet fordon som stoppas vid beordrad trafikkontroll,

2. den som kan antagas under förande av motordrivet fordon ha, med eller utan skuld, haft del i uppkomsten av trafikolycka,

3. den som kan misstänkas för att under förande av motordrivet fordon ha begått brott enligt 1–3 §§ lagen (1951: 649) om straff för vissa trafikbrott eller sådan enligt vägtrafikkungörelsen (1972: 603) straffbelagd förseelse som avser

a. färdhastighet,

b. skyldighet att stanna fordon,

c. skyldighet att ha föreskriven lykta eller strålkastare tänd.

Bestämmelserna i första stycket om förare av motordrivet fordon gäller i tillämpliga delar även förare av maskindrivet spårfordon på järnväg, tunnelbana eller spårväg. De gäller ej förare av maskindrivet fordon, som är avsett att föras av gående.

3 §[1] Alkoholutandningsprov tas av polisman. Provtagningen skall ske på ett sätt som inte utsätter den på vilken provet tas för allmän uppmärksamhet. Om särskilda skäl inte ger anledning till något annat, skall provet tas i täckt fordon eller inomhus i avskilt rum.

Alkoholutandningsprov enligt 2 § får tas endast på eller i nära anslutning till den plats där kontrollen eller polisingripandet äger rum. För sådant prov får endast användas instrument som kan brukas utan dröjsmål och som bara anger om eventuell alkoholkoncentration överstiger visst gränsvärde.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1989.

På regeringens vägnar

LAILA FREIVALDS

Dag Victor
(Justitiedepartementet)

[1] Prop. 1988/89: 118, JuU27, rskr. 314.
[2] Senaste lydelse 1985: 196.